

Bibliotek 88 i Lindesberg

1922 1952

ANTECKNINGAR OM

MUSIKKÅREN SVEA

I LINDESBERG OCH DESS VERKSAMHET UNDER

30 ÅR

1 9 2 2
0

1 9 5 2
0

1585

S V E A
3 0 Å R

INTRODUKTION

Med dessa anteckningar och hägkomster har Musikkåren SVEA velat hugfästa minnet av sin 30-åriga tillvaro.

Främst står givetvis kärlek till musiken såsom den främsta och drivande kraften för en musikårs existens, och det är värt att framhålla, att kåren till för kort tid sedan i sig inneslöt många av de veterander, som voro kårens stiftare. Ett lovande bevis på att musiken håller sinnet ungt.

Men utan visat intresse från dem, som lyssna till vår musik, skulle varken arbetsglädje eller spelglädje blivit densamma. De insatser i stadens och ortens kulturcella låv vi i vår ringa mån kunnat göra, ha rönt många bevis på tacksamhet och uppskattning, vilket tillfört oss spelglädje och låtit oss känna den kraft, som ligger i musikens förädlande och uppfostrande betydelse och verkan.

Det är med förhoppning om att det, som här nedskrivits, hos såväl äldre som yngre musiker och vänner till SVEA, skall frammana minnen från de många glada och lyckade musikstunder, som upplevts och således ej helt utplånas av tiden.

Till musikkårens ledare, förutvarande och nuvarande, är det oss angeläget framföra ett varmt tack för hängivet och uppoffrande arbete samt ett tack till alla musikbröder, gamla och unga, som genom sina aktiva insatser bidragit till kårens sammanhållning och till glädje och trevnad för dem, som höra oss.

STYRELSEN

1. 1227

Föreningar och sällskap med ideella uppgifter på sitt program få utan undantag förr eller senare genomgå sina kriser. De se medlemmarna en efter en försvinna efter något eller några år och även om man för 30 år sedan ej hade uppfunnit den slående benämningen "Hoppjerka" så var ju ombyte av arbetsplats den vanligaste orsaken till "avhoppet".

Lindesberg har ju alltid varit känd för sitt stora musikintresse och har där stolta traditioner att bevara. Men mången gång har det varit svårt att hålla traditionerna vid liv när det på denna lilla ort allt som oftast varit praktiskt taget omöjligt att skaffa musikaliska ersättare för dem, som försvunnit och i hög grad har den gamla musikkåren SVEA fått göra smärtsamma erfarenheter i den vägen.

Redan under 1800-talets sista årtionden fanns här blåsmusikanter samlade under det stolta namnet Svea och vilken av övannämnda orsaker måste avsomna i början på detta sekel. Definitivt slut kunde den ej vara, ty vi veta att den väcktes till nytt liv år 1903 genom den ännu i högönsklig välmåga levande veteranen A. Victor Andersson, som under några år framåt ledde kåren såväl musikaliskt som administrativt. Återigen kommer ett avsomnande och den gamla mässingen fick ärgas under förfallets många dystra år.

Vi ha här sökt teckna anmodern Sveas öden i korta drag för att få bakgrunden för en livskraftigare ättlägg, den musikkår SVEA, som nu jubilerar med 30 år på sin stolta nacke.

Det var en söndagsförmiddag på hösten 1922, som Arbetarkommunen höll ett möte i Lögen Davids lokal, numera Byggnadsmaterial. På detta möte uppstod den gamle kämpen Benjamin Larsson och framlade ett förslag om att en musikkår borde bildas och möjligheterna härför genast undersökas. Förslaget vann bifall och en kommitté tillsattes härför. I denna hade invalts järnsvarvaren C.A. Ericsson, typograf Ivar Andersson, byggnadssnickare Axel Holmberg och verkstadsförman A.V. Andersson.

Kommitten skred raskt till verket och kunde redan den 8 november 1922 sammankalla ett möte med intresserade i det då ej färdigbyggda Folkets Hus kafélokale, som var belamrad med byggnadsbråte och målarpytsar, vilket ju ej nedslog de närvarandes intresse och entusiasm för dagens ärende. Kommitténs ordförande A.V. Andersson utsågs att leda förhandlingarna och när han hälsade de närvarande välkomna kunde han i församlingen notera förutom nyssnämnda kommittémedlemmar, följande namn, värda att läggas på minnet och tacksamt bevaras däri: Herrar C.J. Wideman, Elöf Andersson, Helmer Larsson, Edvard Pettersson, Aldo Sundén, Olof Lundin och Gustaf Halvarsson.

Ur det för dagen förda protokolliet vilja vi citera § 3, som kort och kärnfullt ger en bild av själva födel-
akten:

"Fråga framställdes om det omedelbart skulle skridas till handling med startande av en musikförening, vilken fråga besvarades med Ja."

Den nyfödda var ju ännu odöpt och som lyckliga fäder för sed hava vid dylika glada tilldragelser började nämnförslagen surra i luften, men för ordningens skull tillsattes en kommitté för att utarbeta namnförslag på föreningen samt stadgar för denna. Det är således herrarna Ivar Andersson, Olof Lundin och Aldo Sundén, som blevo faddrar för det vid sammanträdet den 9 mars 1923 godkända och icke alldeles obekanta dopnamnet "Musikföreningen Svea i Lindesberg". Ett gediget och praktigt namn, ett namn, som man lystrar till och vilket förmodligen även namnkommittéerade med- eller omedvetet sammankopplade med den manande sången "Hör oss, Svea".

Efter denna utvikelse återgå vi till det ännu ej avslutade mötet i Folkets Hus och lyssna en stund till de fortsatta förhandlingarna. Nu hade man en förening eller musikkår till namnet, men den skulle också möbleras med instrument och noter för att kunna verka även i toner. Lindesbergs Arbetarekommun hade ju trätt i bräschen och genom dess försörg hade man redan hopbragt en fin notsämling samt inköpt två klarinetter och två flöjter, men övriga instrument hängde ännu i det blå. Som den räddande ängeln framträdde då fabriker Aldo Sundén, som genom försänkningar i Guldsmedshyttan och Uttersberg, där han tidigare varit verksam, lyckades hopsamla några gamla instrument och även Edvard Pettersson och Elof Andersson drog sitt strå till stäcken. Nu kunde man gripa sig verket an och det skedd med liv och lust och även sammanbitet allvar. Sveas första stämbesättning såg ut så här:

Esskornett: Axel Holmberg, B-kornett: Olof Lundin, althorn: Ivar Andersson, 1:ste tenor: Aldo Sundén, 2:dre tenor: Elof Andersson, bastuba: C.A. Ericsson, 1:ste klarinet: Helmer Larsson, 2:dre klarinet: Edvard Pettersson samt flöjt och dirigent: A.V. Andersson.

Att intresse och entusiasm ej saknades kan man förstå därav, att man frikostigt anslog två kvällar i veckan till övningar. Det var tämligen självklart, att till 1:ste dirigent utsetts A. V. Andersson, som hade gammal rutin och säkerhet från sin tid som militärmusiker och som 2:dre dirigent och instruktör kunde man räkna på Aldo Sundén. Repetitionerna skulle hållas i Folkets Hus och även om man ej fick denna lokal gratis, så betingades dock en ganska blygsam hyra.

Så var nu allt välbeställt och det gick vidare av bara farten. Föreningens angelägenheter diskuterades på repetitionspauserna och om det även ej finnes nedskrivna protokoll från dessa "möten", så få vi förlita oss på vad nedskrivaren av den första årsberättelsen säger: "att om

någon haft något att andraga har saken diskuterats och enligt god gammal kärnvirkessed, att ord från en mun har gällt kanske mer än klubbfasta och bevittnade dokument. Alltså må styrelsen bekänna, att inga protokoll firmas antecknade, men allt, som i varje fall beslutats har verkställts." Så var det med den saken och därmed basta.

Vi ha nu hunnit fram till årsmötet den 9 mars 1923 där förutom tidigare omnämnda beslut om föreningens namn och stadgar fattades, man också enades om en styrelse med följande sammansättning: Ordförande: A.V. Andersson, sekreterare: Axel Holmberg, kassör: Aldo Sundén, Suppleanter: C.A. Friesson och Olof Lundin. Revisorer: Ivar Andersson och Elof Andersson med Helmér Larsson och Edvard Pottersson som suppleanter. Hela musikkåren var således engagerad i styrelseuppdrag. På detta möte fattades även ett beslut av stor ekonomisk räckvidd. Man beslöt att inköpa en lottsedel till dragningen den 16 april 1923 och detta ansvarsfyllda uppdrag anförtroddes åt Olof Lundin, som tydligen drog en nit, ty någon inkomst av lotterivinst finnes ej noterad i kassaboken. Det förelåg även en ansökan om medlemskap i Svea från herr Josef Hallén, vilken beviljades.

Så småningom började engagementen att ramla in och redan 6 månader efter starten kunde föreningen medverka vid första maj-festligheterna. Då väcktes stadens sjösovare av "Reveljens" toner, troligen första och enda gången som så skett. Sedan dess har ju "Sköna maj" alltid klingat genom gatorna, även om snöglopp och kyla villat bort tanken på vårens intåg. Vidare var det samma dag 1:sta majfest i Folkets Park där Svea "vann allmänt gillande", som stadens avisa uttryckte sig.

Man kände sig nu så varm i kläderna, eller man kanske borde säga bara mässingen, att det finnes alla skäl att visa framfötterna på en konsert, men det gällde att ånska bättre instrument om något liknande välljud skulle kunna åstadkommas. Man hade emellertid trots skröpligheterna i instrumentväg med heder kunnat medverka vid flera festligheter under året. Dessutom hade pensionärerna på ålderdomshemmet och patienterna på sanatoriet bjudits på musikalisk underhållning. Det är att hoppas, att såväl instrumentens som patienternas skröpligheter fick någon lindring vid detta tillfälle. Ja, musiken besitter en underlig förmåga. Men, som sagts, instrumentbekymren voro överhängande inför den planerade konserten. Var taga pengar? Man undersökte möjligheterna för ett lån från Arbetarekommunen och man beslöt även att utsända tiggargistor. Vännern C.A. Fredriksson tog hjälpsamt itu med att producera listor och dessa utdelades först och främst till kårmedlemmarna med stränga order att få dem fulltecknade, men även snickare Kalle Johansson och byggmästare Halvarsson fingo axla tiggarpåsen och så gick man på i allegro furioso, ty mycket stod på spel. Den nyvunna

självssäkerheten skulle minsann inte knäckas. Det tyder på en ganska ljusblå optimism att man redan hade beställt 4 st instrument hos AB. Ahlberg & Olsson i Stockholm, vilka vid infordrade offerter ej hade det lägsta anbudet, men det välkända fabrikkatet var så överlägset i kvalitet, att penningplaceringen blev den avgjort förmånligaste. Köpesumman utgjorde 1,270:- riksdaler och därav skulle 670:- Kr. betalas vid mottagandet och resten amorteras med 50:- Kr. per månad.

Det var spännande dagar i väntan på insamlingens resultat, men så en sten kunde hävas från Sveas bröst, ty hela Kr. 896:51 hade tecknats och så var instrumentbekymren ur världen för denna gång. Såsom enastående måste man nämna Ivar Anderssons prestation att ensam insamla nära 400:- Kr. Repetitioner och förberedelser för konserten gick nu för full maskin och den stora dagen var fastställd till annandag jul 1923. I ortspressen annonserades om evenemanget sålunda:

Annandag Jul kl. 5 em. (precis) giver

MUSIKFÖRENINGEN SVEA

Lindesberg

till förmån för sin instrumentfond

BILLIGHTS-KONSERT

i Folkets Hus, Lindesberg.

Entré 75 öre, barn 35 öre, nöjes-
skatten inberäknad. Biljetter med
program i Blombergsska Bokhandeln
och H. Anderssons Pappershandel
samt vid ingången.

-0-0-0-0-

Samtidigt hade tidningen infört en längre artikel i vilken man breddade på ganska tjockt med reklam för samhällets nya skötebarn. Läs och njut:

"KONSERT I FOLKETS HUS ANNANDAG JUL,
anordnar samhällets nya, präktiga musikkår SVEA, (oktett-
besättning) under ledning av den välkände och energiske
musikern hr A.V. Andersson. Under senare år har hr Anders-
son varit mest känd som den gärna hörde flöjtvirtuosen.
Det kan dock här vara på sin plats att erinra om denna
musikers stora insats i samhällets musikkår.

De flesta innevånare torde nog än i dag ha i livligt minne det gamla Svea-kapellets verksamhet, dess många konserter inomhus och i hotellträdgården, för att icke tala om många andra platser, som besöktes, t.o.m. Örebro, dit kapellet kallades. Överallt möttes detsamma av de bästa erkännanden. Man trodde kapellets medlemmar bestå av yrkesmusiker och icke amatörer. Även här var hr Andersson den drivande kraften, en längre tid kapellets ledare och flöjtist. Han skaffade gedignaste möjliga musikalien samt var en ytterst noggrann inövare innan ett uppträdande fick ske. Ledsamt nog måste kapellets verksamhet upphöra med anledning av att en stor del av kapellets

medlemnar sökte sin utkomst på andra håll. Så realiserades det hela.

Nu har dock en ny period funnit upp för denne outtröttlige musiker. Han har tillbakaskaffat det godigna materialet; intresserat och hel del unga män för denna genre av musik och med dessa har han nu en lång tid legat i träning. Herr Andersson anses dock icke instrumenten så förstklassiga som han önskar, när det gäller att tolka de många godigna musikverk; han förfogar över. Glädjande nog har dock en hel del personer inom samhället pekuniärt understött när det gäller anskaffandet av nya nya instrument.

Annandag Jul kl. 5 precis blir det tillfälle för den stora allmänheten att göra sin insats för det goda ändamålet - vacker musik sommar som vinter - genom att besöka den billighetskonsert, som Svea då giver i Folkets Hus. Det program, som uppsatts för denna första konsert talar också för att även denna gång en musikkår startats med godigna grundsatsen. Programmet upptager:

- 1: Widén: Festmarsch
- 2: Lätam: Festouverture
- 3: Gungl: Zephir-Lüfte (vals)
- 4: Krebs: An Adelheid (romans)
- 5: Clodimir: La reine des Amazones (polka)
- 6: Söderman: Potpourri ur Bröllopet på Ulvåsa
7. Piefke: Pariser Einzug (marsch)

Då kåren redan sitter inne med en präktig nyanseringsförmåga samt ock givit prov på ett gott samspel våga vi förutspå att den musikaliska behållningen blir god. Må Folkets Hus bli allas mål Annandag Jul!

Ja, det var mycket av den godigna sorten och då konserten blev en knälsuccés kunde vederbörande recensent i ortsavisan hålla sig i sanningens närhet när han skriver:

"Konsert hade Annandag Jul anordnats i Lindesberg av musikföreningen Svea, som därvid debuterade i egenkap av konsertgivaré. Orkestern har ju redan många gånger medverkat vid olika festligheter och redan hunnit bli populär i staden. Det var därför endast väntat att en talrik publik skulle infinna sig.

Utan att ingå på de enskilda numren kunna vi konstatera att konserten blev lyckad och att föreningen ännu mera befast sin popularitet."

Efter detta genombrott var Svea nu en samhällsinstitution att räkna med såväl i glada som mera allvarliga sammanhang. Arbetet på utveckling och förkovring pågick oförtrutet och som dirigenten var outtröttlig i sina ambitioner höjdes den musikaliska standarden vecka för vecka. Det första verkliga arbetsåret led mot sitt slut och på 1923 års sista dag var kåren åter i elden och friskade upp humöret vid nyårfestligheterna i Folkets Hus.

Låt oss också ta en titt på den ekonomiska ställningen vid årets slut. Som tidigare nämnts hade Kr. 896:51

influtit i frivilliga bidrag och "billighetskonserten" gav i biljettintäkter m.m. Kr. 113:-- och jämte smärre inkomster för musikmedverkan kunde man på inkomstsidan uppföra Kr. 911:38. Denna vackra summa uppslukades nästan av inbetalningen på instrumenten. Inventariet visade i tillgångar, instrument, noter m.m. Kr. 1,698:81.

Vi sena tiders barn av Svea måste beundra den enögiska målmedvetenhet och ambition, som besjälade såväl ledare som varje kårmedlem och som på knappt ett år fört kåren fram till en av alla uppskattad och erkänd position.

Året 1924 lovade gott för framtiden och vad annat kunde tänkas när 3 stora A:n styrde och ställde till Sveas bästa. I styrelsen satt då hrr Ivar Andersson, Elof Andersson och A.V. Andersson med hrr Aldo Sundén och Axel Holmberg som suppleanter.

Det var glada och sorglösa år i början på 20-talet sedan spåren efter första världskriget sopats undan. Man roade sig enkelt och flärdfritt och i den rika floran av organisationer och föreningar hade Svea fullsusselsättning att förhöja stämningen vid festliga tillfällen. 1924 vimlar det av engagement och man tog tacksamt vad som bjöds, ty det gällde att samla slantar till ännu flera instrument samt amortera de redan inköpta, vilket skedde med ett urverks punktlighet. Främst på önskelistan stod nu en esskornett och en B-trumpet. Ett slagverk skulle också betalas, som man inköpt utan en aning om varifrån batteristen skulle skaffas, men den frågan ordnade sig så småningom genom fabriker Moseesson på Linde Snickerifabrik. En prima kraft och stor tillgång kunde detta år knytas till Svea genom ovannämnda snickerifabriker. Det var Arthur Nilsson, maskinsnickare till yrket, som musiker en enastående skicklig batterist, basunist och basist, därtill en präktig människa och god kamrat. Hans stora kunnsighet och fina musikaliska uppfattning gjorde honom också synnerligen lämpad som kårens andre dirigent. Under de sex år han verkade här blev hans musikergärning livligt uppskattad och den hade också ett betydelsefullt inflytande på Sveas framtida utveckling och verksamhet, som kan spåras ända fram till våra dagar.

Det nya året var ej många dagar gammalt när Svea åter kastades in i nöjesvirvlarna. Den 5 jan. skedde medverkan vid Nykterhetsfolkets Sjuk- och Begravningskässas fest, en tillställning, som vi hoppas gladare än sällskaps eljest dystra verksamhet låter förmoda.

Återigen hade Svea laddat upp sig till en konsert; denna gång i den i fjärran belägna Vasselhyttans Bygdsgård den 26 jan. Väl anlända dit möttes Svea av ett ganska svalt intresse för dess uppgift som musikaliska kulturambassadörer i mörkaste Bergslagen. De i salongen här och var spridda vasselhyttesjälarna, som trotsat januarikvällens mörker och kyla, spred dock en smula värme i Sveas frusna barn genom sin tydligt ådagalagda entusiasm efter varje musiknummer. Tidningen ger i sin recension en hel del ris åt vasselhyttebornas minimala intresse

även för andra och större kulturevenemang, som drabbats av befolkningens minnesförlust samt fortsätter:

"Musikföreningen Sveas utmärkta konsert i Bygdegård-
den hade man tydligen föga intresse av, för publiken ute-
blev så gott som fullständigt, men de få, som åhörde den-
samma voro storbelåtna, och det kan ju vara en, ehuru rin-
ga tröst för Musikföreningen Svea."

Något slokörade över föga uppskattning anträdde åter-
färden och så var det bara att hoppas på bättre tur, eller
publik, nästa gång, men inte i Vasselhyttan. Aldrig mer
Vasselhyttan alla gånger. Två, säger två kronor, skramlade
ödsligt och spöklikt i kassörens portmonä efter den resan.
Här kan vidare noteras, att de egna konserter Svea gav i
Stripa och Frövi ej heller möttes av några större publik-
skaror. I Frövi blev det rena mässfallet, men för den ende,
söm infurmit sig, nämligen vaktmästaren, spelade man i
alla fall "Festouverture" av Latann. Sedan fick det vara
nog med konserter i egen regi för en tid.

Desto livligare uppskattade publiken de tillställnin-
gar där kåren var engagerad. Vi kunna i följd nämna de
föreningar och sällskap där Svea "satte sprätt" på kalaset:
Hantverksföreningen, Hushållsföreningen, en flitig festar-
rangör, som återkommer i flera sammanhang, Idrottsförening-
gen, Folkets Park, Planteringssällskapet, Skytteföreningen,
Jordbrukets Dag, Arbetarekommunen, fester i Ställdalen och
Kopparberg m.fl. metropoler här och var. En friluftskon-
sert på Kyrkberget och underhållning för sanatoriepatient-
terna voro också uppskattade inslag.

För att öka kassabehållningen en smula hade hr Sundén
satt sig i sinnet att dansmusik var den rätta melodien och
vad man nu kallar "kulturellt eller hemvävt" intog en fram-
trädande plats under Sveas bästa år, till dess jazzen blev
de nu lätt grånade gossarna för övermäktig. Kårens ekono-
mi hade repat sig högst betydligt och räkenskaperna för år
1924 balanserade på ej mindre än Kr. 2.215:21. Svea hade
många väner i viken, som kom "stickande" med en slant då
och då. Dåvarande typografen med det i stadens annaler ej
alldéles obekanta namnet Gustav Larsson var en ädel gynnare
av Svea, och då som nu jämnade hän vägen på många sätt med
direkta och indirekta handtag. Bland övriga direkta över-
bringare av gåvor kunna vi nämna namnen hr Östberg i Stripa,
Gustaf Halvarsson och Knut Pettersson i Lindesberg, den
senare broder till den ännu verksamme veteranen och klari-
nettisten Edv. Pettersson, Fabriks- & Hantverksföreningen,
Soc. dem. ungdomsklubben m.fl. Det bästa kapet gjordes hos
Lindesbergs goda stad, då man som gåva lyckades utverka
300:- riksdaler för inköp av den Bernströmska repertoaren.
Namnet Bernström kommer att längre fram synas i för Svea
betydelsefulla sammanhang.

Som slutvignett för år 1924 återge vi styrelseberättel-
sens slutord:

"Till sist kan det sägas att 1924 har varit lyckösamt.
Styrelsen vill nu rikta ett varmt tack till en var för god

vakt, minnandes att enighet ger styrka."

Under 1925 seglar Svea för idel förliga vindar och detta år kan betecknas som det hitintills livligaste. Det ville säkert till både ambition och ambijour för två repetitionskvällar i veckan och därutöver 32 framträdanden under året. En del av dessa voro ju grattis- och gratisblås såsom uppvaktningar för gynnare och vänner i och utom kåren samt för välgörande ändamål. Enbart av den senare anledningen var ju Sveas existens berättigad. Tacksam uppskattning och intresse från allmänheten var en ringa men dock tillräcklig lön och uppmuntran för nedlagd möda.

Snart sagt varje organisation måste för sina sammankomster och fester ha Svea såsom medverkande. Utöver tidigare nämnda festarrangörer kunna vi år 1925 notera, att Typografiska Föreningen firade sitt 35-årsjubileum den 2 mars och självallet gjorde Svea sitt bästa till realisationspris, väl ihågkommande att de goda kamraterna och konstförvanterna voro i allra högsta grad medansvariga för Sveas tillkomst. Med dåvarande penningvärde var ju 30 louisdorer ett gott tillskott i kassan, för att inte tala om det extra påbrödet i form av förtäring med tilltugg och annat obetalbart trevligt. Men det man förlorade på karusellen tog man igen på gungorna och ett gage på 150:- - 200:- Kr. var ej heller ovanligt och avundsvärt mycket bättre betalt då än nu med försämrad guldmynstfot.

Dansmusiken hade nu, som tidigare nämnts, fått stor plats i Sveas reportoar och den 7 mars var premiären i Folkets Hus under glad och fulltalig anskutning. Svea följde minsann med sin tid och inköpte t.o.m. ett par kastanjetter för att sätta extra lokalfärg på eldiga spanska danser såsom t.ex. valsen "Estudiantina", made in Germany. Man bör tacka styrelsen för att denna ej föll för frestelsen att börja spela jazz och därmed inköp av en massa dyrbara och oväsenförhöjande attiraljer.

Kåren blev också vittberest och fick skåda fjärran belägna metropoler såsom Nora, Stripa, Storå m.fl. som stodo i kö för att få engagera Svea. Därutöver hade man ju hemmamarknaden att förse med stark och god musik såsom IFK, Landstorms- och Skytteföreningen, Simsällskapet, SGU samt dessutom Parken i flera repriser och övriga nu gamla bekanta festarrangörer. I augusti månad gjordes en stor friluftskonsert på Kyrkberget med talrik och uppskattande publik då man som solister engagerat hrr T. Ljung och John Söderberg från Örebro. Den senare har vid flera tillfällen tillsammans med Svea framträtt som en gärna hörd solist på esskornett. Självt höll sig Svea med en skicklig soloklarinettist, Bertil Björk, vilken också inte gick av för hackor. Nämnda friluftskonsert bjöd på ett nachspiel i form av en manskensur i den vackra augustikvällen på Rossvälens stilla vatten till typernas semesterhem "Gütenborg" där en animerad vickning gick om ej av stapeln så dock utan svårare sjöolyckor som följd. I kassaboken kan man finna vissa spår i form av "inköpt dricka" och "apoteksvaror". Skall man våga gissa på dåtidens "Albyl".

Utöver nämnda engagement medverkade Svea detta år vid en av Lindesbergs Musiksällskap anordnad konsert med de stora körverken "Jerusalem" och "Quantu Corpus" på programmet.

Under alla framgångars glans låg dock det ständigt hotande bekymret att hålla kåren fulltalig, men den starke mannen A.V. lyckades alltid med att trolla fram någon förmåga vid kritiska tillfällen, så strandsatt blev man dock aldrig. Esskornetten var mer eller mindre vakant, och det kostade kåren vackra slantar att gång efter annan få denna stämman besatt. Inom staden fanns det ej någon möjlighet att erhålla en fullgod kornettist och man måste till slut genom annonser söka importera en god musiker, som skulle beredas arbetstillfällighärstades. Om dessa besvärigheter kan läsaren få en inblick i, genom att ägna efterföljande "Minnen och episoder" en stunds uppmärksamhet.

Vad ekonomin beträffar, så hade man det ganska gott ställt även om man ibland måste skruva fram en tia då och då. Kårens gode tomtefar A.V. fick många gånger hålla bank, men allt noterades omsorgsfullt och det klickade aldrig med återbetalningarna. Stadsfullmäktige utanordnade med varm hand ett anslag på 200:- Kr., ty en trumpet och en tramp till batteriet hade inköpts, trummorna voro ännu ej betalda, en esskornett behövdes, så nog fanns det hål att stoppa pengar i. Omsättningen året 1925 var Kr. 2.068:37. Som förvaltare av punden hade styrelsen skött sig väl. Då var A.V. Andersson ordförande, Ivar Andersson kassör och Arthur Nilsson sekreterare. Som notbibliotekarie fungerade Elof Andersson. Ännu ett framgångsrikt år hade lagts till de föregående.

I stort sett följes under 1926 samma linjer som under föregående år. Fliten och spelglädjen hade ej mattats av, ty repetitioner hölls nästan regelbundet två gånger i veckan. Anbudet om "kom och blås" droppade ej fullt så tätt som under föregående år och hade minskat till ca 20 framträdanden. Det var ju nu traditionsenligt med väckning på 1:sta majmorgonen och musik på övriga högtidsdagar, men därutöver var det de vanliga festspelningsarna i Folkets Park och Hus och förolika organisationer.

Den musikaliska standarden hade höjts avsevärt och den musik, som utfördes, bedömdes av sakkunniga såsom enastående god för en musikkår av så gott som rena amatörer. Klarinett och esskornett voro alltjämt svåra att besätta och vakanserna upprätthöllos med hjälp av den skicklige klarinettisten Verner Nyman från Eskilstuna och esskornettisten John Söderberg från Örebro. Experimenten med importerad och fast anställd kornettist blev i flera fall en sorglig historia, varom något kan skyntas på efterföljande sidor. Trots allt utfördes en lyckad konsert på Valborgsmässoaftonen från hotellbalkongen samt en friluftskonsert på Kyrkberget under eftersommaren. Årets bästa prestationer fick man dock giva vid landshövding Elmqvists besök i Lindesberg den 4 december 1926.

Staden var fortfarande generös med 200:- kr. i anslag och med övriga inspelade 1,350:- kr. stod kåren fortfarande på ekonomiskt goda fötter. Ett hårt slag drabbade Svea när ledaren och dirigenten A.V. Andersson på grund av en olyckshändelse i maj månad för lång tid fick nedlägga sin taktpinne. Senare kunde hans tjänster tidvis åter tagas i anspråk och då mest som flöjtist, men huvudsaken var att hans omtanke och intresse ej hade mattats, även om han ej dirigerade kåren.

Emellertid hade A.V. kontaktat en gammal musikkamrat från Västmanlands regemente, musikfanjunkare Carl Bernström och lyckats övertala denne att flytta till Lindesberg för att delta i ledningen av Svea samtidigt som han fick anställning som vaktmästare vid Folkets Hus. Under ett par år verkade fanjunkare Bernström här som instruktör och musiker och Svea fick under honom ytterligare finslipning av stämmorna. De gamla stöttepelarna voro ju ännu kvar och voro vid detta laget ganska fulltrimmade.

Svea ingår med 1927 i sitt femte verksamhetsår, som tyvärr synes bli början till en avmattningsperiod. Förändringar inom kåren med avflyttningar o.d. måste bli märkbara och man kunde ej som förr åtaga sig så många engagemang. Utöver de traditionella högtidsdagarnas muciserande var det två olika framträdanden i Parken, en festlighet i Ramsberg, Typfesten samt en Luciabal i Folkets Hus, vilket i stort sett var det årets "arbete".

Men det var ju jubileumsår och för att värdigt fira detta spände Svea alla sina krafter till det yttersta. Söndagen den 20 nov. 1927 gavs en jubileumskonsert i Folkets Hus under fanjunkare Bernströms ledning och enligt följande program:

1. Marcia Sinfonia,D.Orsi
 2. Potp. ur Cornevilles klockor. Planquette
 3. Humoresque.....Dvorak
 4. An der schönen blauen Donau..J.Strauss
- P a u s
5. Fest-Ouverture.....Leutner
 6. Serenata.....E.Toselli
 7. Melodier ur Värmlänningarna..Randel
 8. Marcia Milano.....Ponchello

Vi förmoda att tidningen då som nu hade samma utgivningsdagar och att det var måndagsnumret, som innehöll denna recension:

"Musikföreningen Sveas jubileumskonsert i söndags blev synnerligen lyckad. Tyvärr hade endast en fåtalig publik infunnit sig. Under musikfanjunkare Bernströms vana ledning hade musikföreningen gått åtskilligt framåt och det synnerligen goda programmet, vilket bl.a. upptog "An der schönen blauen Donau" och Tosellis "Serenata" utfördes på ett förtjänstfullt sätt. Svea belönades för sina prestationer med livliga applåder."

Biljettkassan uppgick till 77:25 och det kunde varit sämre. De därpå följande åren 1928 och 1929 efterlämnade tyvärr inga anteckningar, men enl. hörsägen veta vi, att det gick "ungefär som vanligt".

Först 1930 blev det en stor dag och en mobilisering av alla Sveas resurser. På sin Eriksgata genom länet skulle den nye landshövdingen Hasselroth gästa staden den 7 oktober. Med bästa putsen på glimmande mässing och försedd med god ambijour gav Svea den nye länsfadern ett gediget och vackert musikaliskt välkommen till Lindesberg.

I och med landshövdingebesöket var detta Sveas sista stora uppbåd på mycket länge. Fanjunkare Bernström hade lämnat in och vederbörligen avtackad för sin tid här lämnade han Lindesberg för att i Köping tillbringa sina dagar. När även hr Arthur Nilsson kårens gode batterist lämnade staden började bekymrade veck att lägga sig i Sveas panna. A.V. tog väl som förr sina nappatag med kåren, men med den stora decimeringen av stämmorna kunde inga helgjutna saker åstadkommas och det blev både si och så med repetitionerna. Visserligen kunde man ställa upp med lejda musiker för att utföra de traditionella spelningarna såsom 1:sta maj m.fl. tillfällen. Vid uppvaktningar kunde det t.o.m. hända att "kåren" räknade endast 5 man, men jubilarer eller uppvaktningsföremålet tyckte säkerligen att det var lika roligt för det. Några ersättare anmälde sig inte på flera år och det var som om alla musiker voro "bortblåsta" på flera mils omkrets.

Ja, det var bekymmersamma år när man bara kunde köra för halv maskin eller knappast det och man beslöt att det skulle bli en annan tingens ordning evad det gällde nyrekryteringen till kåren. Sedan man företagit undersökningar och gjort förfrågningar i andra städer där skol- och annan musik var organiserad under en kommunal ledare eller lärare, förelades Arbetarekommunen utredningen, vilken med bifall till förslaget förde frågan till Folkskolestyrelsen. Det skulle dock dröja 12 långa år innan frågan löstes. Den kommande utvecklingen var härmed utstakad och Svea skulle uppleva en renässans och alltjämt fortleva i föryngrad och förskönad upplaga.

Innan det sättes punkt för detta kapitel är det oss angeläget framföra ett varmt tack till de musikkamrater, som kommit och gått under dessa år av med- och motgångar, ett tack för uppoffring och ospard möda i musikens tjänst till egen och andras glädje. Namn som ej här tidigare nämnts i Sveas sammansättning äro:

Carl Aug. Andersson, Henning Johansson, Erik Karlsson, Åke Israelsson, H. Blomkvist och Thure Bernström.

Vi känna saknad efter de stämmor, som tystnat och stämma upp

"VEM ÄR SOM EJ VÅR BRODER MINNS....."

LJUSARE TIDER RANDAS FÖR SVEA.

I april månad 1944 sammankallade herr Ivar Andersson ett möte i Folkskolan för att dryfta en rekonstruktion av Musikföreningen Svea. Möjligheterna därtill voro då gynnsamma, alldenstund en i hög grad kompetent musikledare fanns att tillgå samt att nyinflyttade, intresserade amatörmusiker kunde rycka in i de vakanta stämmorna. Musiklärare Einar Blombergs kvalifikationer voro oomtvistliga och med glädje och tacksamhet accepterade föreningen hans erbjudande om dirigentskapet.

Resterna av den gamla styrelsen, främst då hrr Ivar Andersson och Aldo Sundén kunde åter träda i verksamhet. Det stora notbiblioteket skulle genomgå och i samråd med dirigenten skulle den närmaste tidens repertoar utväljas. Övningslokal den första tiden var en av Folkskolans klassrum och repetitionerna fastställdes till tisdagar kl.19.30. Intresse, spelglädje och gott humör kunde ej nedslås av bristande ambijour, som givetvis blivit följderna av den långa överksamheten och brist på träning. Den goda tonen infann sig så småningom hos medlemmarna, vilka nu voro:

Einar Blomberg, dir. o. flöjt.	Ivar Andersson althorn.
Evert Alderin, klarinett 2.	Elof Andersson, basun 1
Edv. Pettersson, "- 2.	Lennart Wahllöf, tenorhorn
Ch. Grundkvist, "- 1.	Aldo Sunden, bas.
Georg Jansson, trumpet.	L. Hjalmarsson, esskornett.
Ove Pettersson, batteri.	

Därutöver har vid vissa tillfällen anlitats musiker som förstärkning och däribland kan nämnas hrr Bengtsson, Södergren, Schölin, v. Knorring, Rydén och Ekholm.

Den första musikbeställningen inströmmade snart och för flaggdagen den 6 juni var föreningen engagerad för marschmusik genom staden och några "bitar" vid högtidligheterna på Kyrkberget. Som vådrets makter voromindre närdiga fick hela tillställningen förläggas till kyrkan med "livfotingarna" som enda nummer på programmet. De återuppväckta musikaliska färdigheterna kunde vi ej i nämnvärd grad stoltsera med vid det tillfället. Vädret stadgade sig omellertid så att den av staden bekostade kaffefesten i paviljongen på Kyrkberget kunde försiggå under bästa stämning.

Det gage, som erhöles vid nämnda tillfälle omsattes i prydliga uniformsmössor hos Eliasons och sålunda blev kåren även väl rustad å huvudets vägnar. Vid årets Folkfest gjorde Svea succé, medverkade vid Konsumstafetten och skulle även varit dragplåster vid Hemvärnsfesten, men tyvärr regnade denna in, men lyckligtvis ej gaget, som vi fick göra skäl för vid ett annat tillfälle. En konsert i FCO:s regi i Folkets Hus avslutade den första lyckade säsongen. Bland uppvaktningar för närstående kan nämnas på dirigenten Einar Blombergs 40-årsdag, veteranen Edvard Petterssons dito och f.d. ledaren A.V. Anderssons 70-årsdag på vilken han också högtidligen utnämndes till kårens förste hedersordförande. Efter föregående års lägervall var det ej många daler kvarlämnade i kassan, kr.4:81, som

var ett magert startkapital. Man måste säga att det var bra marscherat när kåren på knappa 8 månader kunde uppvisa en omsättning på 543:21 vid 1944 års bokslut. Kåren kunde också tacksamt notera en gåva på 100:- kr. av dir. H. Sundén såsom bidrag till inköp av en piccolaflöjt, vilken genom hr Blombergs fingerfärdighet och blåskonst verksamt bidrog till kårens moderniserade klangfärg.

Under hösten hade förrättats val av styrelse och i denna sutto:

Ivar Andersson, ordf. Georg Jansson, kasör, Lennart Wahllöf, sekr. med hrr Edv. Pettersson och Evert Alderin som suppleanter. Revisorer: Aldo Sunden och Elof Andersson.

Under 1945 fick kåren flytta till en ny övningslokal, som av Fornminnesföreningen välvilligt upplåtits i Museet. I god tid började träningen för årets 1:sta maj och för första gången på flera år väcktes staden med "Sköna maj" utförd av inhemska musikanter och ej importerade sådana. Det var en bistert kylig morgon och Fru Ervall som bjöd på värmande kaffe i Mjölkbaren fick en trude-lutt som tack för sin omtanke. Demonstrationen gick i rök och damm och var verkligen påkostande när någon vidare träning i marschmusik ej förunnats Svea på flera år. Kårens popularitet gick stadigt uppåt och många medverkanden medhans såsom Korpskyttetävlingarna, Hemvärnsfesten, Flaggdagen, en egen friluftskonsert i Flugparken med stor publikars lutning, Folkfesten och så Luciafestligheterna, som också blivit en tradition om vädret så tillåtits. Under sommaren var dirigenten inkallad i beredskapstjänst och klarinettisten Georg Hedman skötte takt-pinnen med den äran. Vår uppskattade klarinettist Evert Alderin passade den sommaren på att fylla 40 år och den efterföljande festen står i ett glatt om också något dimmigt minne.

Som god lön för god möda under året och efter noggrant värdande på 10-öringarna beslöts att föreningen ur egen numera allt fetare kassa skulle bekosta en kamratfest på Haga pensionat och till densamma inbjöds även medlemmarnas damer. Det blev en fest i det goda kamratskapets och det glada spelmanshumörets tecken.

Lika ljusst som föreningen sett på sin framtid efter rekonstruktionen, lika mörkt tedde sig situationen under år 1946 och det blev återigen frågan om vara eller inte vara. Vännerna Aldo Sundén och Elof Andersson, två av Sveas grundare och stöttopinnar måste på grund av bristande tid avsäga sig medlemskapet och då var det tämligen dystert i församlingen. Ev. förekommande hjälp skulle de vänligen lämna vid behov, men mörkret var trots det beklämmande. T.o.m. herr Blomberg fann sig under sådana förhållanden ej kunna kvarstå som dirigent, men väl som flöjtist. Nåja, detta blev ju bragt i ordning vad hr Blomberg beträffar så småningom. Man kan lätt fatta hur illa det var ställt när kåren ej ens kunde åtaga sig spelningen på 1:sta maj. Årsmötet den 3 april 1946 avslutades i pessimismens tecken när även Ivar Andersson av sagt sig omval till ordförande. Den nya styrelsen hade följande samman-

sättning: Ordf. Rich. Grundkvist, Sekr. L. Wahllöf, Kassör Georg Jansson med hrr Edv. Pottersson och Evert Alderlin som suppleanter. Materialförvaltare hr Edv. Pottersson. Några inkomster av engagement lyckades man ej bärga in detta år vadan årets omslutning ej blev mer än kr. 326:64.

Under förhoppning om ljusare tider i och med tillförsel av de "påläggskalvar", som gingo på grönbete i Folkskolans Musikkår, bedrevs arbetet med repetitioner som vanligt med den docimerade kåren. Vi önskade ett verkligt GOTT NYTT ÅR ur våra mollstämda hjärtans djup.

Vid en överblick av året 1947 verkar det fortfarande bekymmersamt, men dock med en underton av optimism. Det hade verkligen kommit några nya, friska skott på den gamla stammen och för deras skull bedrevs övningarna frenetiskt i museisalen. Dirigenten hr Blomberg gav ej tappt och han hade givit sig DEN på att han skulle ro upp Svea ur det mörvatten hon simmade i. Vi kunde emellertid under det första halvåret påräkna välvillig hjälp från hrr Sundén och Andersson vid de tillfällen offentlig musik skulle utföras.

Så kunde vi dock ställa upp på lista majmorgonen som vanligt varefter staden var värd för kaffet m.m. på Haga, vidare den 1 juni med två spelningar i Kyrkberget, dels för prisutdelningen vid Korpskyttotävlingarna och Hykterhetsfolkets Dag. Flaggdagen den 6 juni fick normalt förlopp. Återigen fick Svea hälsa en ny landshövding välkommen till staden och det var då landshövding Olsson i FCO:s regi den 29 juni framträdde i Parken, dit vi exekverat marschmusiken och senare lät publiken avnjuta ett konsertprogram. Luciafestligheterna för Bergslagens Lucia tog även Svea i anspråk för marschmusik genom staden i spotson för fackeltåget den 14 dec. I fråga om uppvaktningar, som blivit en av Sveas specialiteter, vardet litet tunnare detta år. Den gamle orkestermusikern och cellisten Olof Cöster fyllde 75 år den 16 maj och f.d. Sveamedlemmen, numera rådmannen C.A. Ericsson ingick i de 60 den 11 juli. Det är självklart, att patentnumret "Hjärtats saga" måste vara det stående hyllningsnumret med Elof som solobasunist.

Sveas nya småkalvar behövde emellertid instrument och repertoaren behövde förnyas, varför vi tog det djärva steget att helt framt begära ett stadens anslag av 2.000:- kr. De gamle och vise skåtdade betänksamt på sina grånade huvuden och siade om bakslag, men har man sett på hm, hm, hela ettusen riksdaler ramlade ner på oss. Det var förstas vännen G.L. som låg bakom. Kassörens underbara känslor voro värda ett bättre poem när han lyfte sokinerna, och den lycklige kassören var då Edvard Pottersson, som efterträtt Georg Jansson, alias "Knoppen". Därefter utrustades dirigenten med snålaste tänkbara reskassa och sattes på Stockholmståget f.v.b. till Ahlberg & Olsson. Vi den efterlängttade hemkomsten medförde han en prima bastuba och dito alt-horn med vidhängande formetui. Det var med idel glada känslor om en kommande, ljusnande vår, som vi avslutade året 1947.

1948 ter sig nu betydligt hoppfullare och som de unga ännu ej voro riktigt varma i kläderna måste extra hjälp anlitas om vi skulle gå iland med de åtagna upp-

giftorna och äro vi herrarna Oscar Ericsson, Eric Rydén, Guldsmidshyttan, Martin Lindqvist, Lindesberg och Sven Andersson, Örebro, stor tack skyldiga för deras frivilliga åtaganden i nödens stund.

Så börja vi igen med den vanliga ordningen för engagementen: 1:sta maj morgonmusik och demonstrationsmusik, 6 maj Folknykterhoten, 9 maj Korpskyttet, 16 maj FCO och Arbetarekommunen, 6 juni Flaggdagen, 13 aug. IFK under svensk-finska tävlingar på Stadsskogsvallen, 28 aug. SSU-dagen och LO-jubileet, det senare den 29 aug, 18 sept. SSU:s fackeltåg och sist och slutligen Luciafestligheterna den 12 dec.

Svea rehabiliterade sig för den gamle Svea-medlemmen "Bas-Erik" vid uppvaktningen på hans 75-årsdag den 29 apr. Det var 25 år sedan sist och då Svea skändligen sprack, men därom kan läsas på annat ställe. Själv firade Svea sitt 25-årsjubileum med en kamratfest på Haga den 30 maj med pukor och trumpoter och klackarna i taket. Richard Grundkvists i frihet framförda Grönköpingssextett väckte stormande jubel vid detta tillfälle. Svea blev rikare och rikare - på instrument och 1948 kunde inköpas ännu en klarinett och en basun samt åtskilligt med noter, men naturligtvis med sjunkande nivå i kassan som följd. Ingen fara för ekonomin emellertid, som Svea alltid förstått att sköta förståndigt. Med förhoppning om det unga släktets förkovring i Sveas tjänst avslutas årsberättelsen för år 1948.

Svea kan nu med lugn se framåt de kommande åren.

De unga spela upp sig och de gamla spela ut sig enligt naturens orubbliga lagar, vilket noggsamt märkes under 1949. Övningarna bedrivs nu intensivt med de unga, som få en extra duvningskväll i Folkskolans slöjdsal, dit kåren flyttat från muscet och allt jämt håller till bland hyvelbänkarna. Styrelsen är fortfarande densamma och dirigenten Blomberg ävenså. De värdefulla inventarierna försäkras till ett betryggande belopp, som nu torde vara 15.000:-. Fullt så många spelningar som föregående år ramlade över Sjögrens över Svea detta år. Sköna maj som vanligt på morgonen och marschmusik på middagen för demonstrationen, morgonkaffet på Hallins med blås-tack till herrskapet Örtlunds. Nykterhets- och Flaggdagen på resp. 26 maj och 6 juni gick programenligt, 6 maj i Wedevåg i samband med ett föredrag av statsrådet Nilsson, Söndagsskolans dag den 25 sept. och Luciaåret den 11 dec. var i stort sett allt som Svea utförde av beställningsmusik 1949. Kårens dåvarande sekreterare sedan många år, Lennart Wahllöf, uppvaktades ståtligt på 50-årsdagen den 6 mars och likaså den gamle veteranen och Sveastiftaren A.V. Andersson på dennes 75-årsdag den 29 aug.

Dåvarande ordförande Rich. Grundkvist nedlägger sina trumstockar och ordförandeklubba vid avflyttning till Wedevåg och även bastrumslagaren Sven Stellin lämnar Svea detta år och de följas av kårens varma tack för den tid som varit. Kårens flesta instrument av äldre årgång hade fått en välbehövlig renovering hos Ahlberg & Olsson och instrumentuppsättningen kan nu betecknas som förstklassig.

Bland nyförvärven under året märkes även en Doss-flöjt och goda notinköp, speciellt marscher. Så ganska väl rustade trüder Sveamusikanterna över tröskeln till det nya året 1950.

Med förnyade krafter och förnyad styrelse bakom sig går Svea mot ett framgångsrikt år. L. Wahllöf blev kårens ordförande, Edv. Pettersson kassör och Rune Jansson sek. Dirigenten håller sig alltså i form och leder med obrutna krafter ~~men~~ med något glesare och gråare hår på den Blombergiska hjässan, veckorepen i Folkskolans källarvalv. Det glesnar även i Sveas led och nu får vi uppleva det sorgesamma ögonblick då Ivar Andersson nedlägger sitt alt-horn, som han ömt vårdat och blåst allt sedan Sveas begynnelse 1922. Om någon skall varmt tackas för sina stortartade insatser till Sveas fromma, så är det oförglömlige vännen Ivar A. Till sitt sista andedrag vet vi att han med intresse och omtanke skall följa Sveas vidare öden. Till Ulrichamn flyttade vår trumpetare och notsuppare Lennart Hjalmarsson med välbekommen minne spokal.

Man var flitigt i elden detta år och det avsatte vackra spår i kassaboken, men avbränningar funnos också. Spelåret började vackert med en konsertavdelning på en soire, som anordnats av Arbetarekommunen i Folkets Hus den 17 april och i vilken de många nykomlingarna fingo sitt elddop och varifrån de skilde sig med heder. Den 26 april togo vi oss i regnväder fram till vännen Aldo Sundéns villa där vi stämde upp "Hjärtats saga" med anledning av hans 60-årsdag och överlämnade blommor, adress och ett spinnspö. För allt arbete han nedlagt i Svea sedan dess födelse var det en blysam tacksamhetsgård, men en välmont sådan. En kall 1:sta majmorgon fick vi vara med om, men kaffe och kask på Hallins piggade upp de domnade läpparna och fingrarna. Hoppas herrskapet Örtlund låter även detta bli en tradition, varför vi önska hälsa och ett långt liv. 18 maj helnykterhetsdagens blås på Kyrkberget och premiär för den nya musikstraden, som var idealisk ur akustisk synpunkt och även estetiskt. Ifrån Kyrkberget bar det i språngmarsch ned till stationen där resonärerna på det "mystiska tåget" med musik skulle ledas upp till Stadshotellet. Bergbolagens gäster från Lyskil fingo njuta Sveamusik på Stadsskogvallen den 3 juni och den 6 juni var det flaggtåget och konsert på Kyrkberget.

För första och som vi hoppas inte sista gången fick Svea medverka i en radioinspelning den 7 juli, då Lars Madsen arrangerade ett program till 50-årsminnet av konung Oscar II:dres besök i Lindesberg år 1900. Svea skulle i programmet föreställa en militärmusikkår från Örebro, som konserterade vid det tillfället. Efter lång väntan uppfördes denna sketch i radio den 27 mars 1951 och vi fann till vår besvikelse att våra kraftiga toner nedtonats till en stilla viskning i bakgrunden. Repris på detta program gavs senare och för båda tillfällena hade vi att upp-bära ett bra gage.

Folkfesten, som varit avlyst några år, trädde åter i funktion den 6 aug. och likaså Svea med musik i karnevals-tåget och konsertmusik i Parken. Den 23 aug. var det Sveas egen dag, då vi skulle visa framfötterna på en friluftss-

konsert i Kyrkbergets nya musikpaviljong. Efter ett i alla väl genomfört program hade vi tyvärr ej många åhörare kvar, ty den genomträngande kylan hade drivit bort en efter en. Det är ganska ofta som Svea förföljts av en envis otur med väder och vind och fått utkämpa många hårda duster för att kunna utföra ett program till slut. Det var valtider också det året och Högern hade engagerat oss för marschmusik den 10 sept. Före avmarschen bjöd bagarmästare Lindkvist på kaffe i sin trädgård. Vi upprepade samma manöver påföljande söndag den 10 sept. vid Arbetarkommunens valmöte och så kom som avslutning på en arbetsam säsong Söndagsskolans Dag med barntåg genom staden.

Efter mycket dividerande hade styrelsen kommit till den uppfattningen att flit och möda skulle få sin belöning. Det var gott om pengar i kassan och de inspelade medlen fördelades mellan medlemmarna i proportion till antalet beviljade repetitioner och konserter och överlämnades som en välkommen julklapp vid ett möte på Stads-hotellet den 6 dec. Det var nog den mest belåtna Sveakår som någonsin funnits under tidernas lopp.

Så börjar 1951 års arbete redan den 10 jan. och därutöver blev det 33 rep. och en del framträdanden för oföretligheten. Några vakanser i stämmorna ha tyvärr medfört att vi varit nödsakade avsäga oss några uppdrag, men med friskt mod kastade vi loss med full besättning den 1:sta maj på morgonen med efterföljande kaffebjudning av staden på Kristinakonditoriet där faktor Larsson bjöd välkommen. Stadsfullmäktiges ordförande har år efter år troget följt med vid Sveas vårhälsning och bland andra trogna majfirare har sällan saknats bokbindare August Igelström för att inte nämna den svans av ungar som hängt i Sveas kölvatten. Svea var för året skrudad i nya, stilfulla uniformsmössor och med ängslan såg vi himlen mulna till regn när tiden för demonstrationen närmade sig. Vi lyckades dock undgå ett enda stänk på de vita pannkorna. Därefter öppnades himlens slussar och som vi åtagit oss spelning även i Nora såg det ut att bli mässfall där. I hållande regn åkte vi buss till Nora, men under över alla under, när vi avlastade var himlen klar och hola lilla Nora hade mött upp för Svea, som med bravur genomförde sitt program med såväl marschmusik som konsert. Marschmusik och konsert på Kyrkberget gick som smort den 6 juni. Den 15 juni gladdo vi patienter och personal på Sanatoriet. Efter ett par dagar var Svea åter i farten med en egen konsert i musikpaviljongen den 17 juni. Publikerna var ej talrik, men desto mera tacksam.

Svea har ju alltid i stadsfullmäktiges ordförande faktor Gustav Larsson haft en pålitlig vän och gynnare och det var självklart att vi bringade honom ett varmt tack i toner på hans 60-årsdag den 16 aug. Det lider mot höst och så hade vi åter samlat oss till en konsert på Kyrkberget den 5 sept. med idel marscher på programmet, en programform, som syntes vara mycket populär, ty åhörarantalet var det största Svea någonsin fått skåda under senare år. Barnens Dagsfestligheterna tog sin upptakt söndagen den 16 sept. då Brandkåren anordnat ett

demonstrationståg, eller rättare sagt, en kortoge, med brandredskap från stenåldern fram till nuvarande moderna attiraljer. Med Svea-musiken i täten marscherade detta underliga tåg till Folkskolans gård där allchanda uppvisningar i brand- och räddningstjänst livligt uppskattades.

Påföljande söndag den 23 sept. satte Barnens Dag in ett festtåg genom staden till Tivoliplatsen där vi efter marschen utförde Eklövs "Morgon" vid middagstiden från ostraden.

Kåren måste beklaga den förlust, som gjorts under året i och med 1:ste basunistens, herr Georg Jansson, avflyttning till Enköping. "Knoppen" som han allmänt kallades, var en av kårens äldsta och trognaste medlemmar och vårt tack blev en minnesgåva i form av ett cigarettskrin med ett gruppfoto av kåren infällt i locket. Vi hoppas och tror alltjämt på hans återkomst till de gamla slagfälten. I övrigt har militärinkallelser och sjukdom bland medlemmarna bidragit till ett visst osäkerhetstillstånd för verksamheten, men vi ställer våra förhoppningar till dirigenten och de många nya ungdomar, som nu inträtt i kåren och äro förvissade om att Svea än kan rida ut många stormar utan att gå i kvav.

Nu randas det stora jubileumsåret 1952 och det är meningen att värdigt fira de 30 åren. Varje man är således besjälad av en önskan att göra sitt allra bästa för att visa, att Svea ännu lever sitt liv utan känning av ålderdomskrämpor. Vi skola emellertid först se vad som hitintills åvilat Svea i fråga om offentligt, musikaliskt arbete.

Självklart lista maj på morgonen med efterföljande kaffebjudning av staden, denn gång på rest. Lindegården, demonstrationsmusik på middagen i Lindesberg och omedelbart därefter i Nora, institutionen Flaggdagen 6 juni, 15 aug. konsert på Sanatoriet, 16 aug. friluftskonsert i musikpaviljongen på Kyrkberget och med ovanligt många bodelätna åhörare. Den 14 sept. var det Arb.kommunens valmöte på Kyrkberget, 20 sept. Barnens Dags festtåg och samma dag på kvällen ett fackeltåg i valpropagandans tecken och den 21 sept. konsertmusik för Barnens Dag på Tivoliplatsen, som utfördes under tämligen fuktiga förhållanden.

Flitigt har repoterats på jubileumsprogrammet och kårens sammansättning blir för detta tillfälle:

Klarinetter: Evd. Pettersson, Ch. Grundqvist, Sune Reide-mark, Ragnar Eriksson, samt benägen medverkan av musikfanjunkare Ragnar Johansson, Örebro, mest känd som "Strauss".

Flöjter: Einar Blomberg och musikfurir Folke Karlsson, Örebro, förstärkning.

Esskornetter: Oscar Ericsson och Lennart Bergström.

Trumpeter: Ingemar Bergström, John Åke Lindestad med förstärkning av Gunnar Lundin, Guldsmöshyttan.

Althorn: Bo Pettersson och Stig Lekberg.

Basuner: Eric Rydén, Berndt Thorin och Ingmar Olsson.

Basar: Stig Gunnarsson och Rolf Pettersson.

Batteri: Hilmer Josefsson.

Dirigent: Einar Blomberg.

Så här kommer det ståtliga programmet att se ut:

Program vid
MUSIKKÅREN SVEAS JUBILEUMSKONSERT
i Folkskolans nya barnbespisning
Lördagen den 15 nov. 1952 kl. 19.30

Dirigent: Einar Blomberg

1. National Emblem . Marsch..... E. Bagloy
2. Feodora. Ouvertur..... P. Tschajkovsky
3. Intermezzo ur balotten Naila.... L. Dolibes
4. Skolskiftets melodier. Potp. arr. Ferd. Lindgren
Kort anförande av kårens ordf. L. Wahllöf
5. Czardasfurstinnan. Potp..... E. Kalmán
6. Crescendo..... Per Lasson
7. Aftonglädje. Vals..... Ch. Ancliffé
8. Adlerflug. Marsch..... H. L. Blankenburg

-0-0-0-

Sedan återstår att hoppas, att akustiken i den för första gången som konsertlokal använda salen kommer att göra kårens prestationer full rättvisa, att applåderna och hyllningarna för SVEA skall bli av överväldigande dimensioner och att den efterföljande supén på HAGA skall försiggå i det goda och glada kamratskapets tecken med spelmanshumöret på toppen, men ändå under solenna och värdiga former.

Under jubileumsåret har Sveas styrelse utgjorts av: Lennart Wahllöf ordf. Edvard Pettersson kassör, Ch. Grundkvist sek. och Einar Blomberg dirigent.

Det är denna styrelsens varma önskan att Svea alltså skall arbeta oförtrutet vidare trots tillfälliga mothugg och svårigheter - detta är ju sådant, som spelar in på livets alla områden och hör till pjäsen. Huvudsamman är, att intresset och uthålligheten finnes kvar.

Det har nu gått några dagar sedan den 8 november 1952 då SVEA fyllde 30, en aktningvärd ålder för en samslutning av detta slag. Trots de 30 åren befinner sig SVEA mitt uppe i ungdomens vår och ställer de ljusaste förhoppningar på framtiden och har all anledning att hoppas, att det goda anseende och den välvilja kåren nu åtnjuter, i kommande år må ytterligare utökas och att god tradition må bland andra egenskaper vara den lyckliga lodstjärna, som styr dess färd mot värdiga, nobla mål.

J A, M Å S V E A L E V A .'

-0-0-0-0-

Dessa anteckningar äro samlade och nedskrivna av Musik-
kåren Sveas dåvarande ordförande Lennart Wahllöf under
benägen medverkan av kårens förre ordförande Ivar Andersson.

MINNEN OCH EPISODER från gångna Svea-år
nedtecknade av Ivar Andersson.

"Sköna maj, välkommen" tonar Svea-musiken mellan husväggarna i den sovande staden. Lindosbergaren har det gott och varmt mellan lakanen medan ett halvvaket öra lyssnar till de kända tonerna, men han skänker väl knappast en tanke åt de blåfrusna Sveagardister, som under timal få pumpa fram denna melodi. Sköna Maj bjuder ibland på snöglopp så att man knappast kan skönja noterna, men det är ändå en tröst att kåren numera är "motoriserad" och att Bergs lastbilsflak ger något skydd för elementens raseri. Nu var det ej så bekvämt för 30 år sedan och första gången Svea efter återuppståndelsen skulle hälsa våren välkommen skedde det till tonerna av "Reveljon" /för första och enda gången/ och den 1:sta maj 1923 fick mannarna vackert marschera. A.V. hade gott order om att marschrouten även skulle utsträckas till "förstäderna" och det blev en vägsträcka på åtskilliga kilometer på usla vägar. Bondskogsvägen var på den tiden endast ett par hjulspår och Skarpskytteområdet ej bebyggt. Som ett öko från den tiden kan man ännu i dag få höra "Filo", som då slog bastrumma, berättade om de flåsande ansträngningar alla mannar fick utsätta sig för.

-o-o-o-

Eskornett I.

Många gånger har det varit svårt att få vissa stämmer besatta och särskilt då esskornetten. En f.d. militär-musiker hade en gång sökt sig hit och då han vid provspolningen visade sig vara mycket bra blev han antagen. Till yrket var han förstöringsagent, varför vi icke behövde bekymra oss om att anskaffa arbete. Lägenhet förhyrdes och så en lördag uppenbarade han sig med sin fru i släptåg. Men då började det verkliga oländet. Mannen var väl ca 30 år, men makans ålder kunde ej ons ett förfalskat prästbetyg dölja och lågt gissat var hon minst 60 år. Det onda lösöre de medförde var en tavla.

Utan vidare ceremonier försvann så kornettisten plötsligt och spårlöst och det blev ingen annan råd än att få gumman intagen på vårdhemmet där det för övrigt visade sig att hon med stor frikostighet bjöd mat och logi åt ett otal små älskliga kryp, som måste "anticimexbehandlas". Svea drog en lättadons suck när gumman, avlusad och uppsnyggad, äntligen kunde återbördas till hemorten.

-o-o-o-

Esskornett II.

Därmed var det ej slut på de påfrostningar, som kåren utsattes för i samband med herrar kornettister. Utan några som helst påtryckningar och ansträngningar från Sveas sida hade en utmärkt kornettist med egen rörelse beslutat sig för att förlägga sin verksamhet till vår stad.

Vid hitresan på kvällen bar det sig omellertid så illa att han med flyttlasset kolliderade med en personbil i vilken landsfiskalen åkte. På morgonen därpå fick vi vetenskap om att familjen hade inhysts i finkan. Det var en tragisk introduktion. Mannen var en utmärkt musiker och en

genompraktig människa, men tyvärr blev det oj lång tid, som han verkade här. Annu minns man med glädje och vemod hans utsökta utförande av kornettsolot i Verdis "la Traviata" /Den vilsoförda/, som stod på programmet vid den första repetition, han övervar.

-O-O-O-

Esskornett III.

Vid ett annat tillfälle fick vi löfte av en industriägare i staden att placera en yrkesarbetare, som därtill var en bra kornettist.

Fackföreningen kontaktades och denna hade intet att erinra mot anställningen av mannen. Dagen för kornettistens ankomst närmade sig, men då kom som en blixt från klar himmel meddelande om att flera man blivit uppsagda på grund av arbetsbrist. Telegrafiskt fick vi stoppa hitflyttningen. Liksom i ett föregående fall hade lägenhet förhyrts och det måste ha varit en svidande misräkning för den stackars kornettisten, som uppsagt både anställning och lägenhet och stod i det närmaste resklar. Där sattes ett verkligt krokben för Svea och kommentarer torde vara överflödiga.

-O-O-O-

Esskornett IV.

Som esskornettist medverkade under en tid en slaktare, som tidigare hade råkat ut för en olyckshändelse med en slaktmask. I pannbenet hade uppsplitats ett hål av en femörings storlock och detta täcktes endast av huden.

När han blåste uppstod det en stor bula, som gick ut och in. Det var ingen angenäm syn i början, men man vände sig snart vid denna anatomiska oegendomlighet.

-O-O-O-

Kårens första uppvaktning.

De uppvaktningar i vilka kåren deltagit äro legio och den första måste bevaras åt eftervärlden. I den på början av seklet verksamma Sveamusiken skulle basisten Erik Eriksson, gemenligen kallad "Bas-Erik", fylla 50 år och naturligtvis skulle han uppvaktas med musik. Kåren var ju tämligen försrk och hade oj hunnit så långt på musikens knaggliga väg. Vi hade funnit att "Morgonsång" av Abt skulle bli en fin sak att väcka honom med och även "Skytteparad" av Lattan skulle utföras, så vi gnodde för brinnande livet med repetitioner härpå. Ja, så stod vi då utanför hans fönster på jubileumsmorgonen, en vacker sommardag. Victor vickade med flöjten och början gick ju bra. Men efter några takter var det färdigt. Den ene efter den andre "omkom" och till slut var det endast flöjten och basunen kvar.

Vi vågade naturligtvis oj ta ned instrumenten, vilket säkerligen renderat oss en ordentlig utskällning av A.V. så det var bara att "filma" och göra sig så röd i ansiktet som möjligt. Bas-Erik smålog och tackade för den fina musiken. Men sedan dess ha vi haft många tillfällen att rehabilitera oss för vännen Bas-Erik.

Första valsen.

Under de första åren i Folkets Hus hölls alltid en stor vinterfest med basaranordningar i den vackert dekorerade stora salen där Svea konsorterade från scenen. Därefter skulle vi svara för dansmusiken i lilla salen. Vid vårt intåg mottogs vi med applåder, som gjorde oss både förlägna och uppmuntrade. Det här skall bli livat, tänkte vi, och satte igång med en vals som heter "Äggfantasi". All vår början bliver svår, heter det ju, och så även här.

A.V. satte genast upp samma hastiga tempo som i sin ungdoms dar, men detta passade tydligen inte en sonare generation, ty den gode sonen obstruerade pappan-dirigenten och med sin kraftiga basunstämman gjorde han vad han kunde för att dra ner tempot till vanlig bostonvals. Förgäves sökte A.V. påkalla Elofs uppmärksamhet, men han låtsade som om det regnade. Då till slut inget annat hjälpte fick en av de stora notböckerna göra en luftfärd mot Elof. Ja, sen blev det ett valstempo som A.V. ville ha det och det talar de danspar, som då var mod, om än i dag.

—O—O—O—

Don glömskan....

När landshövding Hasselrot år 1930 gjorde sitt första officella besök i Lindesberg skulle i samband därmed även det nyrenoverade vårdhemmet invigas. Högtidligheterna skulle inramas av både sång och musik. För det tillfället hade vi lejt tvenne musiker, som skulle mötas vid stationen med bil och på utvägen skulle även basisten Aldo Sundén avhämtas. En stund efter ankomsten efterlystes Aldo och härvid blev nedskrivaren härav märkbart blok. Vi hade alltså farit förbi hans bostad i ren glömskan. Min handlingskraft var bruten och landshövdingen väntades när som helst. Tack, vännen Elof, för ditt resoluta ingripande. Att den taxi, som du fick tag i var ny och icke kunde gasa på för fullt för att hämta akterseglade Aldo var ju en sak för sig, men bidrog ju till att göra minuterna långa. Före hövdingen kom de i alla fall och att vännen Aldo ej visade någon munter uppsyn är ju ganska förklarligt.

—O—O—O—O—

Bibliotek 88 i Lindesberg.

Ijb

Musikkåren Svea

7821

Ijb

Musikkåren Svea

BT 2/1

7821